

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Štěpána Výborného a JUDr. Tomáše Herce v právní věci navrhovatelky: **BARACOM a.s.**, sídlem Ke Zdibsku 66, Zdiby, zastoupena Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M., advokátkou, sídlem Americká 523/23, Praha 2, proti odpůrci: **rada města Rokytnice nad Jizerou**, sídlem Horní Rokytnice 197, Rokytnice nad Jizerou, zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, za účasti: I) JUDr. M. J., II) Ing. P. J., oba zastoupeni Mgr. Janou Matiskovou, advokátkou, sídlem V Celnici 1034/6, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 30. 10. 2023, č. 1/2023, o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2024, č. j. 30 A 45/2024-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rada města Rokytnice nad Jizerou vydala dne 30. 10. 2023 usnesením č. 325/2023 „*Opatření obecné povahy č. 1/2021 – územního opatření o stavební uzávěře*“ (dále jen „stavební uzávěra“ či „napadené opatření“). Tato stavební uzávěra navazovala na dříve vydané stavební uzávěry, z nichž první nabyla účinnosti dne 27. 7. 2016. Navrhovatelka je vlastníkem pozemku, který je zahrnut do rozsahu stavební uzávěry.

[2] Navrhovatelka se domáhala zrušení napadeného opatření. Ve svém návrhu namítla, že stavební uzávěra je v rozporu s § 123 odst. 3 (ve spojení s § 326 odst. 2 věty poslední)

zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „nový stavební zákon“), podle něhož územní opatření o stavební uzávěře se vydává na nezbytně nutnou dobu, která nesmí být delší než 6 let. Toto ustanovení nového stavebního zákona nabylo účinnosti dne 1. 7. 2024, napadené opatření bylo přijato za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [dále jen „starý stavební zákon“].

[3] Návrh na zrušení napadeného opatření (stavební uzávěry) Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl nyní napadeným rozsudkem.

[4] Krajský soud přisvědčil navrhovatelce, že jednotlivé stavební uzávěry v Rokytnici nad Jizerou na sebe časově navazovaly a spolu úzce souvisí, protože mají společný důvod – obavu odpůrce, že by stavební činnost v rozhodném území mohla zatížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované změny územního plánu č. 3 města Rokytnice nad Jizerou (ve stručnosti jde o snahu obce propojit stávající lyžařské areály Studenov a Horní Domky). Krajský soud nesouhlasil s odpůrcem, že by se na každou z uvedených stavebních uzávěr mělo nahlížet izolovaně a jednotlivé doby jejich trvání by se neměly sčítat. Přijmout názor odpůrce by *de facto* znamenalo rezignovat a popřít základní znak institutu stavební uzávěry, a to její dočasnost a trvání pouze po nezbytně dlouhou dobu. Navrhovatelka však nepodala návrh z důvodu, že by stavení uzávěra trvala po delší než nezbytně dlouhou dobu. Otázku zákonnosti stavební uzávěry a celkové délky jejího trvání spojovala výlučně s právní úpravou obsaženou v novém stavebním zákoně. S touto argumentací se krajský soud neztotožnil.

[5] Záměrem zákonodárce při přijetí § 326 nového stavebního zákona bylo prověřit a přezkoumat aktuálnost a soulad stavebních uzávěr vydaných podle starého stavebního zákona s požadavky nového stavebního zákona. To ale neznamená, že by ze zákona měly pozbyt platnosti všechny stavební uzávěry, které ve svém důsledku (v součtu jednotlivých na sebe navazujících stavebních uzávěr) trvají déle než 6 let, a to oproti stavebním uzávěrám vydaných podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [dále jen „zákon č. 50/1976 Sb.“]. Nový stavební zákon v § 326 odst. 2 svěřil úřadům územního plánování, aby prověřily, zda stavební uzávěry vydané dle starého stavebního zákona jsou stále aktuální a zda jsou v souladu s jeho požadavky. Pokud v tomto revizním procesu budou shledány kolize mezi starou a novou úpravou či přezkoumávaná stavební uzávěra nebude shledána aktuální, zákon stanoví, jak mají kontrolující úřady územního plánování postupovat. Z žádného ustanovení nového stavebního zákona ovšem nelze dovodit, že by § 123 odst. 3 téhož měl zpětnou účinnost, tedy že by v jeho důsledku byly bez dalšího (ze zákona) prohlášeny nezákonnými stavební uzávěry, které trvají déle než 6 let.

II. Podání účastníků řízení

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[7] Stěžovatelka tvrdí, že stavební uzávěry vydané podle dřívějších právních předpisů musí splňovat podmínky aktuální právní úpravy. Stejně tak ze systematiky § 326 nového stavebního zákona je zřejmé, že zákonodárce vycházel z požadavku aplikace aktuální právní

pokračování

úpravy na všechny platné stavební uzávěry. Zákonodárce měl zcela jistě v úmyslu aplikovat na staré stavební uzávěry i omezení jejich maximální doby trvání v délce 6 let. Úmysl zákonodárce je jasně vyjádřen v § 326 odst. 3 nového stavebního zákona. Omezení ústavně chráněného vlastnického práva vlastníků dotčených pozemků se nadále uplatní pouze v případě, že je s novou právní úpravou v souladu. Výklad zastávaný krajským soudem by *ad absurdum* připouštěl, aby odpůrce (nebo jiná obec v obdobné situaci) přijal 30. 6. 2024 opatření s dobou účinnosti delší 6 let (ať už jednotlivě nebo v součtu). Stěžovatelka shrnuje, že napadené opatření mělo být pro rozpor s § 123 odst. 3 nového stavebního zákona zrušeno.

[8] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí s právními názory krajského soudu. Stěžovatelka se mylí, že stavební uzávěra, která je jinak platná a účinná, se neuplatní za situace, kdy obsahuje nějaký omezující regulativ, který je v rozporu s novým stavebním zákonem. Ustanovení § 326 odst. 3 nového stavebního zákona není titulem k soudní derogaci, ale pokynem pro stavební správu, jak aplikovat stavební uzávěry v novém právním prostředí. Z povahy věci navíc není omezením jeho časového trvání. Nový stavební zákon *ex lege* odstranil stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb., současně stanovil, že dílčí omezující regulativy těch uzávěr, které jsou vydané podle starého stavebního zákona, se neaplikují, a rovněž stanovil specifický postup stavební správy, která má prověřit tyto uzávěry podle zákonem předepsaných kritérií. Žádný z těchto postupů ovšem nezakládá nezákonnost, která by mohla být důvodem zrušení napadeného opatření soudem. Pojem „*při rozhodování*“ obsažený v § 326 odst. 3 nového stavebního zákona znamená „*při vydání rozhodnutí*“, a nikoliv pokyn k hmotněprávnímu přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstatou sporu je dopad nového stavebního zákona na stavební uzávěry vydané za účinnosti starého stavebního zákona z hlediska maximální doby jejich platnosti.

[12] Podle § 123 odst. 1 nového stavebního zákona *územním opatřením o stavební uzávěře se omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit jeho budoucí využití podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí nebo opatření v území, jímž se upravuje využití území.*

[13] Podle § 123 odst. 3 nového stavebního zákona *územní opatření o stavební uzávěře, kterým se omezuje nebo zakazuje stavební činnost, která by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, se vydává na nezbytně nutnou dobu, která však nesmí být delší než 6 let.*

[14] Podle § 123 odst. 4 nového stavebního zákona *územní opatření o stavební uzávěře dále pozbývá účinnosti jeho zrušením.*

[15] Podle § 326 odst. 1 nového stavebního zákona *stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb. z důvodu zamezení možnosti ztížení nebo znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace pozbývají platnosti dnem nabytí účinnosti tohoto ustanovení.*

[16] Podle § 326 odst. 2 nového stavebního zákona *stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nejde-li o stavební uzávěry podle odstavce 1, prověří příslušný úřad územního plánování z hlediska jejich aktuálnosti a souladu s požadavky tohoto zákona nejpozději do 1 roku ode dne nabytí jeho účinnosti a informaci o prověření vloží do národního geoportálu územního plánování, jinak pozbývají platnosti; nejsou-li splněny požadavky na aktuálnost a soulad s tímto zákonem a neuplynula-li lhůta 1 roku, postupuje se podle § 123 odst. 4. Ustanovení § 123 odst. 3 se na stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použije obdobně.*

[17] Podle § 326 odst. 3 nového stavebního zákona *obsahují-li územní opatření o stavební uzávěře omezení, která nejsou v souladu s požadavky tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se k těmto omezením při rozhodování nepřihlíží.*

[18] Stěžovatelka ve své návrhové i kasační argumentaci z citovaných ustanovení nového stavebního zákona dovozuje, že napadené opatření mělo být zrušeno, protože délka trvání stavební uzávěry přesahuje její maximální možnou délku stanovenou v § 123 odst. 3 nového stavebního zákona.

[19] Nejvyšší správní soud úvodem ve shodě s krajským soudem podotýká, že mezi stěžovatelkou a odpůrcem panuje spor ryze o právní otázku, po stránce skutkové (včetně délky, účelu a rozsahu postupně vydávaných stavebních uzávěr) není mezi účastníky řízení rozpor. Stěžovatelka zároveň v kasační stížnosti obdobně jako v samotném návrhu nenamítá, že by napadené opatření trvalo po delší než nezbytně dlouhou dobu s ohledem na znění starého stavebního zákona. Totožné konstatování krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nezpochybňuje. Rozsah kasačního přezkumu je tedy zúžen toliko na posouzení, zda stavební uzávěra měla být krajským soudem zrušena pro její rozpor s § 123 odst. 3 ve spojení s § 326 odst. 2 nového stavebního zákona. Zde se však Nejvyšší správní soud shoduje se závěry napadeného rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud nepopírá, že nový stavební zákon výslovně zakotvil dočasnost stavebních uzávěr na dobu nezbytně nutnou, nejdéle na šest let (§ 123 odst. 3 citovaného zákona). V přechodném ustanovení § 326 téhož zákona ovšem určil jasná pravidla dopadu nové právní úpravy na dříve vydané stavební uzávěry. Výklad tohoto ustanovení je pro posouzení sporné právní otázky stěžejní.

[21] Ustanovení § 326 odst. 1 a 2 nového stavebního zákona odlišilo dvě základní skupiny stavebních uzávěr vydaných před účinností nového stavebního zákona a ve vztahu k nim odlišilo různé právní důsledky účinnosti nové právní úpravy.

pokračování

[22] První skupinu představují stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb., které nabytím účinnosti § 326 odst. 1 nového stavebního zákona pozbyly platnosti *ex lege*. Tento jasně vyjádřený důsledek nové právní úpravy jasně vysvětlila důvodová zpráva, dle níž stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb. platí již více jak 13 let, přičemž tak dlouhé omezení vlastnictví je nepřipustné, a proto tyto staré stavební uzávěry pozbývají dnem nabytí účinnosti nového zákona platnosti. Pro posouzení nyní sporované právní otázky je však klíčové, že tento důsledek zákonodárce jednoznačně spojil pouze se stavebními uzávěrami vydanými na základě zákona č. 50/1976 Sb.

[23] Ve vztahu ke stavebním uzávěrám vydaným dle starého stavebního zákona, které tvoří druhou skupinu stavebních uzávěr, zákonodárce určil, že příslušný úřad územního plánování nejpozději do 1 roku ode dne nabytí nového stavebního zákona prověří stavební uzávěru z hlediska její aktuálnosti a souladu s požadavky nového stavebního zákona. Pouze pro případy, kdy by příslušný úřad územního plánování takto nepostupoval, tj. pokud by do 1 roku ode dne nabytí nového stavebního zákona dříve vydanou stavební uzávěru neproověřil, stavební uzávěra pozbyde platnosti. Krajský soud na základě této právní úpravy správně dovodil, že z textu zákona nevyplývá, že měly ze zákona pozbyt platnosti všechny stavební uzávěry, které ve svém důsledku trvají déle než 6 let tak jako stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb, resp. že by se v důsledku § 123 odst. 3 nového stavebního zákona staly bez dalšího nezákonnými. Odlišení důsledků účinnosti nové právní úpravy pro stavební uzávěry vydané dle zákona č. 50/1976 a starého stavebního zákona je z textu zákona navýsost patrná. Stěžovatelčina argumentace tyto distinkce pomíjí, neboť fakticky požaduje, aby i stavební uzávěry vydané dle starého stavebního zákona, které přesáhly maximální dobu trvání 6 let, byly v důsledku přijetí nového stavebního zákona v rámci návrhového řízení na zrušení opatření obecné povahy prohlášeny bez dalšího za nezákonné a takto byly zrušeny.

[24] Nejvyšší správní soud nepomíjí a nevyvrací stěžovatelčinu tezi, že stavební uzávěry přijaté podle starého stavebního zákona musely být po nabytí účinnosti nového stavebního zákona přezkoumány z hlediska jejich aktuálnosti a souladu s novým stavebním zákonem, a to včetně požadované maximální doby jejich trvání v délce 6 let. Tento úmysl zákonodárce vyslovil bez jakýchkoli pochybností také v důvodové zprávě, dle níž „i v případě, že úřad územního plánování prověřil, že stavební uzávěra je aktuální a v souladu s tímto zákonem, platí, že územní opatření o stavební uzávěře z důvodu zamezení možnosti ztížení nebo znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace se vydává na dobu, která nesmí být delší než 6 let“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017-2021, sněmovní tisk 1008, k § 324). Z textu zákona lze s přihlédnutím k citované pasáži důvodové zprávy dovodit, že stavební uzávěry vydané za staré právní úpravy musí být přezkoumány také z hlediska doby jejich trvání. Zákonodárce ovšem nevyslovil pozbytí jejich platnosti *ex lege*, jak to učinil u stavebních uzávěr vydaných dle zákona č. 50/1976 Sb., nýbrž stanovil procesní postup, v němž příslušný úřad územního plánování posoudí dříve vydané stavební uzávěry s požadavky nového stavebního zákona. Tento postup má své logické důvody, neboť na jedné straně akceptuje, že oproti stavebním uzávěrám vydaných dle zákona č. 50/1976 Sb. nejsou tyto stavební uzávěry *prima facie* neakceptovatelné z hlediska doby jejich trvání, a zároveň dal příslušnému správnímu orgánu možnost, aby na jejich případné zrušení (či pozbytí platnosti) pro nedodržení požadavků nového stavebního zákona reagoval či se na něj jinak připravil (viz dále).

[25] Nejvyšší správní soud tedy uznává, že § 326 odst. 2 věty za středníkem nového stavebního zákona stanoví, že nesplňuje-li stavební uzávěra vydaná podle starého stavebního zákona požadavky nového stavebního zákona, příslušný úřad územního plánování ji zruší, čímž pozbude účinnosti (§ 123 odst. 4 nového stavebního zákona). Zákon zároveň ale předpokládá, že se tak stane v rámci povinného přezkumu stanoveného novým stavebním zákonem, který proběhne do jednoho roku ode dne nabytí jeho účinnosti (viz podmínka *neuplynula-li lhůta 1 roku*). Tato skutečnost svědčí výkladu předestřené krajským soudem, že nelze dovodit, že by se bez dalšího (ze zákona) staly nezákonnými ty stavební uzávěry, které trvají déle než 6 let. Tak tomu bude pouze v případě, kdy v roční lhůtě neproběhne jejich přezkum. Stěžovatelka se mylí, že při akceptaci tohoto výkladu by § 326 odst. 2 nového stavebního zákona zcela postrádal smyslu, naopak tato interpretace zřetelně odpovídá textu zákona i úmyslu zákonodárce.

[26] Účelem přechodných ustanovení je obecně odstranit nebo zmírnit negativní důsledky střetu staré a nové právní úpravy a upravit předpoklady pro jejich další existenci a obsah. V tomto smyslu zákonodárce v § 326 odst. 1 nového stavebního zákona zřetelně určil, že platnosti pozbydou pouze ty stavební uzávěry, které byly vydány již za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., nikoli však stavební uzávěry vydané dle starého stavebního zákona. Zákonodárce dle všeho, byť to výslovně nevyjádřil, chránil právní jistotu adresátů stavebních uzávěr tak, aby bylo zřejmé řešení případného rozporu stavební uzávěry vydané dle starého stavebního zákona s novým stavebním zákonem. Zároveň chránil právní sféru vydavatele stavební uzávěry, tj. obce. Ačkoli je stavební uzávěra vydávána v přenesené působnosti, nelze ji zcela oddělit od samostatné působnosti obce, do které spadá vydání (změna) územního plánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2025, č. j. 7 As 302/2024-34). Nejvyšší správní soud takto již dříve připustil, že zrušení stavební uzávěry se může dotknout právní sféry, resp. i práva na samosprávu obce, např. již tím, že nebude ochráněno budoucí využití území dle jím schváleného zadání územního plánu dočasným zastavením stavebních činností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2023, č. j. 4 As 183/2022-48). Právo na samosprávu zahrnuje mj. i péči o příznivé životní prostředí obyvatel obce či o majetek ve vlastnictví obce, které mohou být zrušením stavební uzávěry rovněž potenciálně dotčeny (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3909/2019 Sb. NSS). Zrušení stavební uzávěry proto je *a priori* způsobilé zasáhnout do práva na samosprávu obce v kontextu čl. 101 odst. 4 Ústavy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17). Sporované přechodné ustanovení nového stavebního zákona takto mělo zajistit, aby obce nebyly poškozeny náhlou „změnou pravidel“. V tomto smyslu lze roční lhůtu, během které jsou *de facto* „chráněny“ stavební uzávěry vydané dle starého stavebního zákona, považovat za projev vstřícnosti zákonodárce vůči obcím tak, aby mohly reagovat na nesoulad dříve vydané stavební uzávěry s novým stavebním zákonem.

[27] Na výše předestřeném výkladu nic nemění § 326 odst. 3 nového stavebního zákona, dle něhož se nepřihlíží k omezením vyplývajícím z územní uzávěry, která nejsou v souladu s požadavky nového stavebního zákona. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k těmto ustanovením stavebních uzávěr se nepřihlíží *při rozhodování*, za což je nutno považovat toliko vydání správního rozhodnutí. Na abstraktní posouzení zákonnosti stavební uzávěry nemá toto ustanovení žádný vliv, neboť nelze zaměňovat vydání individuálního správního

pokračování

rozhodnutí a přezkum zákonnosti opatření obecné povahy. Nadto nelze přehlížet, že § 326 odst. 3 nového stavebního zákona výslovně uvádí, že ke sporným ustanovení se *nepřiblíží*, aniž by hovořil o zrušení či pozbytí platnosti takového ustanovení či celé stavební uzávěry. Domnívala-li se stěžovatelka, že ke stavební uzávěře již nemohlo být přihlíženo ve stavebním řízení, mohla se proti případně opačnému názoru správních orgánů bránit žalobou proti konkrétnímu rozhodnutí správního orgánu, jež by vzešlo z jí iniciovaného správního řízení. V tomto řízení by správní orgány a následně soud posuzovaly, zda § 326 odst. 3 nového stavebního zákona lze aplikovat vůči stavební uzávěře, jejíž délka překročila zákonodárcem stanovenou maximální dobu trvání v délce šesti let. Uvedená argumentace ovšem nemohla mít žádný vliv na přezkum zákonnosti napadeného opatření.

[28] Nejvyšší správní soud uznává, že ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Ao 2/2011-30, shledal, že má-li stavební uzávěra vydaná podle § 33 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb. formou obecně závazného předpisu obstát i za účinnosti starého stavebního zákona, musí z hmotněprávního hlediska odpovídat jeho požadavkům. Uvedený rozsudek však není přiléhavý na projednávanou věc, neboť neřešil výklad přechodných ustanovení starého, natož pak nového stavebního zákona. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku upozornil na nutnost souladu dříve vydané stavební úpravy s novou právní úpravou, na tomto principu ovšem stojí i právní úprava obsažená v novém stavebním zákoně. Ten ale zároveň zakotvil ve vztahu ke stavebním uzávěrám přijatých za účinnosti starého stavebního zákona jasná pravidla jejich střetu s požadavky nového stavebního zákona, která musí soudy rozhodující o zákonnosti stavební uzávěry respektovat.

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud nemohl vyhovět stěžovatelčině návrhu na zrušení napadeného opatření. Stěžovatelka ve své návrhové i kasační argumentaci pomíjí výslovná pravidla pro řešení střetu dříve vydaných stavebních uzávěr s novým stavebním zákoně obsažená v přechodných ustanovení tohoto zákona. Stěžovatelčina interpretace je v rozporu s textem zákona, jeho účelem i systematikou (ve smyslu odlišení stavebních uzávěr vydaných za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb. a starého stavebního zákona). Kasační námitky proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatelka jako stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení žádné

takové náklady nevznikly, a proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemají právo na jejich náhradu (žádný náklad jim navíc v kasačním řízení nevznikl, neboť se k věci ani nevyjádřily).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu